

"לך עמי בא בחדריך" הרה"ג רבי מנחם דוד שליט"א

תב הרמב"ם פ"ו מדעות מדרך ברייתו של אדם להיות נמשך בדעותיו ובמעשיו אחרי רעיו וחבריו ונוהג כמנהג אנשי מדינתו. לפיכך, צריך אדם להתחבר לצדיקים וליישב אצל החכמים תמיד כדי שילמד ממעשיהם ויתרחק מהרשעים... שלא ילמד ממעשיהם, וכן אם היה במדינה... ילך למקום שאנשיו צדיקים ואם כל המדינות... או שאינו יכול לילך למדינה ישב לבדו יחידי ואם וכו' יצא למערתו... ולמדברות ואל ינהיג עצמו בדרך חטאים... עכ"ד

הרבה יש להתבונן בדברים יסודיים אלו, להתבונן בדעות, במעשה עצמו והסובב אותו, ממי מקבל השפעה ואיזו השפעה, ובוודאי בהתבוננות נכונה ימצא את הדרך להתחבר אך ורק לצדיקים ולחכמים, ואם ח"ו לא ימצא, ימצא את הדרך למדברו - למערתו הפרטית, ידע וישיכל להתבודד בתוך עצמו [מכלי ח"ו לפגוע בבנ"א לחברו] ובהתבוננות נכונה גיע למחשבה נכונה על כל חייו ועל עבודת ה' שלו, ומה נדרש ממנו בעבודה של ימים אלו - ג' השבועות, תשעת הימים, שבת חזון ותשעה באב בעצמו. נגלה את עצמנו במקום הנכון, בין אם יהיו עוד מסביבנו ובין אם לא.

התרופה לזה? אך שנתבונן היטב לפי סדר הפרשיות נראה שכל חומש במדבר מלא בקרבת ה' והשגחתו, בלימודים נפלאים, דרגות גבוהות, מצוות ודינים מרוממים את נפש הישראלי. ובחתימת החומש משה מכין את עמ"י לדרגה גבוהה של הכניסה לארץ הקודש. הרי, שמצד אחד רוח נושבת מאימת בתלונה ועוד תלונה וחטאים ומצד שני ה' הטוב המכפר עלינו והדואג לנו בכל מצב, מה נלמד מכל זה? הרי לנו הוכחה לדברי הרמב"ם שבכל מקום יש להיזהר מחברה רעה ולפעמים כמה בודדים יכולים להשפיע על הכלל ולסחוף אותו לצד אחר, איך בכל זאת יצאנו מכך? ראינו בפרשת המרגלים איך שיהושע וכלב עמדו מנגד, נגד כל העשרה, ברחו למדבר בתוך כל הקהל ואכן זכה יהושע להיות מנהיג ישראל, פנחס - נגד כולם עמד והציל במסירות נפש עצומה "קנאו את קנאתי" גם הוא ברח למדבר וזכה, הנני נותן לו בריתי שלום" כל יחיד במקומו, במדבר הפרטי שלו יכול גם יכול להעמיד את סולם הערכים הנכון לעצמו, ואולי גם למשפחתו

ואולי גם יזכה להשפיע על הכלל, כל יחיד שיתבונן מה מטרת חייו גשמיים או רוחניים, מה הוא רוצה מעצמו, בזה בונה הוא את בית מקדשו הפרטי, ע"י התבוננות בדברים אלו יזכה להתנתק מהשפעת הסביבה ולהתחבר לדרך העבודה האמיתית וממילא נשכיל לדעת ולהבין על מה אבלים אנו בימים אלו ואיך צריכה להיות הגישה לתשעה באב, האם תשעה באב הוא יום של ישיבה על המזוודות כהכנה לראשית או יום של ישיבה על הארץ באבילות על מה שחסר, על מה אבדה הארץ הקדושה? על מה חרב המקדש? כשנסתכל סביבנו עלולים להתרשם שדברים אחרים מעסיקים את כל הסובב אותנו די לנו לפתוח עיתון יומי ולראות על מה הדאגה של הציבור, על מקום הבילוי, על האוכל של תשעת הימים ועל הכדורים בת"ב - ומה זה ת"ב?

מה זה חסרון רוחני, מה מקום הקדושה בעולמנו? נכון, לומדים ב"ה הרבה תורה הרבה דקדוקי הלכה, אבל האם מבינים

משנת חכמים מתורגם של רבותינו

מה מקום המקדש!?

מהו מקום שכונה השורה בישראל המוכח מתוך כל מהלך הנסים שהיו שם. מהו מקום שמקריבים קרבן התמיד של שחר ומכפר על כל חטאי הערב וקרבן התמיד בשל ערב המכפר על כל חטאי היום? אין לנו השגה מה הם חיי קדושה כאלה, האם יש לנו הבנה מה חסרנו?

ואנחנו רגועים כי מסתכלים סביבנו ונראה שאנחנו ב"ה בסדר, אך למדנו כאן שבתוך הכלל יש מקום למדבר פרטי! להתבונן התבוננות שמביאה לרוממות! אמנם בני עליה מועטים הם - אך אפשר שאני ובני הם! והיחיד שמתעלה - מציל את הכלל! בזכות א' יכול להתכפר לכולם!

לסיכום: האדם - מעצם בריאתו - חי בתוך חברה ומושפע מאוד מכך. בהנהגותיו, ובמעשיו ובהשקפתו. לכן גם דברים חשובים ביותר עלולים לידחק לצד ולא ע"פ ערכם האמיתי "זאי אתה רשאי ליפטר ממנה"... לכן מה לעשות?

יברח למדבר - קרי בית המדרש ישם ראשו בין כפות ידיו ויתבונן ויתבונן ויחשוב מה הם החיים, מה עליו לעשות, מה הם החיים הגשמיים ומה הם החיים הרוחניים. מה הם החיים עם בית המקדש ומה לדאבונינו בלעדיו, איך זוכים לזה ואיך מאבדים את זה היכן צריך להימצא והיכן נמצא, וילמד מדור המדבר שיחידים שלא הלכו אחרי הכלל, הם, הם, שניצלו והצילו. לעצמם, ולדורות! ואז נתפלל ונזכה לס"ד. והש"ת יחזור וישיענו, יקומם הריסותנו, ובדרך אמת ינחנו.

לקחה של תורה נקודות מוסר לשולחן שבת

הרה"ג רבי יעקב ישראל בייפוס

"שבת חזון"

אלה דברי מו"ר הגר"ר איזמן זצ"ל בספרו "גידולי מוסר" - בין המצרים: "שבת חזון". עניינה של שבת זו במסגרת עבודת ימים אלה, הוא מקביל לעניינו של "שבת הגדול", השבת שלפני חג הפסח. "שבת הגדול", כוללת בתוכה את כל הגילויים של גאולת מצרים השייכים לימי השבוע שאחריה. כך היא גם "שבת חזון", שלמרות שמהותה של השבת היא שמחה, אעפ"כ כוללת בקירבה שבת זו, גם את תוכן החורבן של תשעה באב.

הביטוי לכך הוא בהפסרת שעל שמה נקראת השבת, הפטרה שכולה מלאה תביעה על חטאי

ישראל, והתמרמרות על עונש החורבן וצרות כלל ישראל הנוראות כל כך בלי סוף. וכדברי הגר"א על דברי הנביא בהפטרה: "על מה תוכו עוד תוסיפו סרה, כל ראש לחאי וכל לבב דווי". וכתב הגר"א: "על מה תוכו עוד" - שאין לכם עוד מקום בגופכם גם ללקות וכו', 'תוסיפו סרה' - שילקה עוד איבר, הלא אין מקום".

שורש בכיה לדורות

"בליל זה יבכיו". בכיה של חינוג הביאה בכנפיה, בכיה לדורות. פלא! כיצד הגיעו בני דור המדבר, לשפל כזה של בכיה על לא דבר - בכיה של חינוג! כאן בפרשת דברים נתגלה הסוד, אך גילוי זה עצמו,

»» המשך מעמ' קודם

אינו רק פלא בלבד, אלא פלאי פלאים!! משה רבינו מגלה את שורש החטא ואומר: "ותרגנו באהליכם, ותאמרו בשינאת ה' אותנו הוציאנו מארץ מצרים, לתת אותנו ביד האמורי להשמידנו".

נרגנים היו, ולכן התפרע דמיונם עד כדי הקביעה הנוראה והכי בלתי מסתברת - "בשנאת ה' אותנו". הרי עיניהם ראו ולא זר, את הניסים הגדולים ואת היד החזקה במצרים ועל ים סוף. דלות, אם-כן, המילים מלהביע עד כמה תלושה הנחה זו, מכל מהלך מחשבה הגיוני. איך בכל זאת זה קרה?

אומר הגר"צ הלוי דינר זצ"ל בספרו "מקדש הלוי", שכגודל ועוצם התמיהה כן גדול ועצום הוא הלימוד מכאן. שכן זה בדיוק מה שהורונו חז"ל (סוטה ג.) "אין אדם עובר עבירה, אא"כ כנסה בו רוח שטות". אין זו מליצה אלא דברים כפשוטם!

כאשר היצר הרע יורה את חיצו הרעל אל ליבו של האדם, הוא דוחק החוצה את דעתו ומשבש את שבילי מחשבתו לחלוטין, עד שכדי להצדיק בעיני עצמו את סטייתו, הוא מעלה טענות הבל שכל אדם שפוי [ואפילו הוא עצמו בימים כתיקונם] היה מבטל אותן כעפרא דארעא!!

זה מה שקרה לעם כשהוטעו ע"י המרגלים, בגין זה הגיעו הם לבכיה של חינום, ואנו לבכיה של דורות. בזה מוגש לנו חומר למחשבה, כאשר נשב על הארץ ונקונן, על ה"בצאתי מירושלים", ששורשו נעוץ במה שקרה אחרי "בצאתי ממצרים". נתקע ונשריש בליבותינו מה עושה החטא, ויתירה מזו, "מה עושה את החטא" - רוח השטות הפוקדת מפעם לפעם את כל אחד מאתנו. עצם ההכרה - האבחנה (דיאגנוזה בלע"ז), היא ראשית התיקון, הניצן של "שובי לירושלים". בבחינת "כל המתאבל על ירושלים, זוכה ורואה בשמחתה".

חיצוק לבין הזמנים

הגר"ש פינקוס זצ"ל מעיר את עינינו בספרו "תפארת שמשון" בנקודה חשובה שרבים מאתנו טועים בה, לדבריו.

ניקח לדוגמא אדם שזה לא מכבר חזר בתשובה. לפני זמן לא רב היה אוכל נבלות וטרירות, מחלל שבת בפרהסיא וכו', והיום הוא נמצא בתהליך של עליה. הוא עדיין לא שומר הכל, אך מתקדם יפה ב"ה. והנה הוא נקלע למקום שמגישים לו אוכל שכשרותו מפוקפקת. הוא מתלבט מעט, ומחליט לאוכלו. מה הביא אותו להחלטה זו? המחשבה שהנה הוא כבר עשה הרבה דברים טובים למען הקב"ה, כביכול, שכן יכל להשאר חילוני ובכ"ז קיבל ע"ע לשמור מצוות. ואכן עשה "ויתורים" רבים, לא נורא אם בשלב זה ירשה לעצמו לטעום מהמאכל שכשרותו מוטלת בספק.

תמונה נוספת: הפעם מדובר בבעה"ב, שומר תורה ומצוות מבטן ומלידה, קובע עתים לתורה, ובכל ערב

הוא הולך לשמוע שיעור תורה. אולם אחרי השיעור, הוא מרשה לעצמו להגות בעיתונים ולהזין לחדשות. הוא רואה אמנם מולו ארון גדוש בספרי קודש ה"קורצים" לו, אך הוא סבור שא"צ להגזים. הוא התנדב ללכת לשיעור הקבוע, למרות שרבים מחבריו לא עושים זאת, אם כן, הוא שואל, לא מגיע לי "להקדיש" מעט זמן כדי לדעת מה קורה בעולם?

וכאן אנו מגיעים לבן תורה, בחור או אברך, שבמשך כל ה"זמן" מלא כרסו ש"ס ופוסקים, והנה מגיע "בין הזמנים". מכל עבר הוא קורא מודעות על ישיבות בין הזמנים, והוא אומר לעצמו: "הם לא צריכים לדאוג למכסת הלימוד שלי. מה הם רוצים ממני? וכי לא די לימוד עם שמירת הסדרים וכו' במשך 'זמן' שלם? וכי אני חייב "להרוס" את זמן החופשה הקצר? ברור

שאני "אנדב" מזמני הפנוי גם ללימוד, אבל כמה אפשר לדרוש ממני "להתנדב"?!?

כאן, אומר הגר"ש פינקוס יש טעות יסודית בכל המושג של היהדות! כי יסוד היהדות הוא היותנו עבדי ה', ותמצית הגדרת העבדות הזו נמסרה לנו בהפטרה ע"י ישעיה הנביא: "אם תאבדו ושמתם טוב הארץ תאכלו, אם תמאנו ומריתם חרב תאכלו". הקב"ה אומר לנו, כביכול, אל תעשו לי טובות! אתם עבדים שלי! בראתי אתכם, הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות עבדים שלי. אל תתערבו בחשבונות שלי! בין אם היית חילוני ובין אם אתה בעה"ב טוב או בן תורה! אין התנדבות, יש חובות! כל אחד בהתאם ליכולתו, יחשב ויחשוב בכל עת "מה ה' אלוקיך שואל מעמך", וישאף תמיד לעשות נחת רוח להקב"ה. ואז יצליח!

להערות: ia0527658778@gmail.com

אליבא דהלכתא
נידוני הלכה לעורר המעינים

הליכה לבית הקברות בתשעה באב
הרב ישראל ארלנגר

מקור המנהג

בגמ' בתענית [ט"ז]. איתא דאם לא ירדו גשמים, גזורים ז' תעניות ויוצאין לבית הקברות. וכתבו התוס' [ד"ה 'יוצאין'] 'מכאן נוהגין לילך בט' באב לבית הקברות שהרי ט' באב הוא תענית ציבור כמו שהיו עושים מפני הגשמים'. והובא ברמ"א [סי' תקנ"ט ס"ז]. וז"ל 'הולכים על הקברים מיד שהולכים מבית הכנסת'.

וכן נהגו מרנן החזו"א [דינים והנהגות פ"כ ס"ב] הגר"י קניבסקי [ארחות רבינו ח"ב עמ' קע"ד]. הגרא"ל שטיינמן [כאיל תערוג תשע"ז דברים עמ' 3] הגר"ח קניבסקי [אלא ד' אמות של הלכה פנ"ג ס"ז] ללכת לבית הקברות מיד לאחר הקינות.

מה אומרים בבית הקברות?

בגמ' בתענית מובא ב' דעות מה יש לומר כשמגיע לבית הקברות. חד אמר 'הרי אנו חשובים לפניך כמתים'. וחד אמר 'כדי שביקשו עלינו מתים רחמים'. הרמב"ם [תעניות פ"ד ה"ח] והטור [סי' תקע"ט ס"ג] פסקו כדעה ראשונה. אולם נחלקו לגבי נוסח האמירה המדויק. עיי"ש ועייני בלחם משנה. ובספר פלגי מים [פ"א הערה ק] כתב שמכיון שהרמב"ם הטור והשו"ע פסקו כדעה ראשונה לכן י"ל 'אם אין אתה מרחם עלינו הרינו חשובים לפניך כמתים'.

אולם המ"ב [סי' תקנ"ט ס"ק מ"א] פסק כדעה השניה בגמ', שהולכים לבית הקברות 'כדי לבקש מהמתים שביקשו עלינו רחמים'.

ובלכתך בדרך

עוד הביא שם המ"ב בשם השל"ה, שנכון שלא לילך בכנופיא גדולה כי זה מביא לידי שיחת חולין ומסיחים דעת מהאבלות, אלא ילך יחידי או עם עוד אחד שלא יפסקו מדובר בענין החורבן ולהתעורר באבלות.

וכתב הערוך השולחן [סי' תקנ"א ס"ז] ועכשיו שהולכין בחבורות ומשיחים שיחות בטלות יותר טוב שלא לילך. וכתב בספר שערי נחמה [פ"ד סמ"א] דמשום חשש דברים בטלים, לא נפוץ כיום המנהג ללכת לבית הקברות בתשעה באב.

ישיבה באוטו

ולגבי ישיבה באוטו כשנוסע לבית הקברות לפני חצות, החזו"א והגר"י קניבסקי [ארחות רבינו שם] נהגו לישב כרגיל באוטו.

והנוסע באוטובוס בתשעה באב לפני חצות היום, כתב הגר"ש דבליצקי [פסקים ומנהגים פ"ח ס"א] שלכתחילה יש לו לעמוד, ואם קשה לו העמידה יכול לשבת.

כניסה לבית הקברות

במ"ב [שם] כתב שלא יכנס לתוך בית הקברות אלא יעמוד ברחוק ארבע אמות אבל לא על הקברות ממש אפילו קברי ישראל, כי יש לחוש שיתדבקו בחיצונים.

ברכת הקברים

אם לא היה בבית הקברות ל' יום יש לברך 'אשר יצר אתכם בדיו' וכו' כדאיתא בשו"ע סי' רכ"ד סי"ב ו"ג, וכן נהג הגר"י קניבסקי לברך ברכה זו בתשעה באב [ארחות רבינו שם].

יו"ל ע"י
משנתה של תורה - רכסים ©
054-846-8706
Mishnatar@gmail.com
153-4-653-1557

לרפואת
יוסף משה בן אורה
יצחק בן תמר
בתושח"ו

זמני היום - לאלוק רכסים

10:29	סו"ד תפילה	19:05	הדלקת נרות
12:45	חצות	05:57	נץ החמה
19:33	שקיעה	08:30	סוק"ש: מג"א
20:14	צאת שב"ק יו"ט	08:40	מג"א - 72
20:46	ר"ת	09:21	גרא

לקוחות כללית ברכסים
קיבלתם תוספת שבת לבריאות!
מרפאת שבת זמינה! מרפאת סביון, רח' סביון 40

מישנת המיסור

מאוצרו של מין המשגיח זצוק"ל

'לכתחילה לתכנן שבועות שלמים בלי ללמוד, אין לשער שזה מעוות לא יוכל לתקן' מחן רבי דב יפה זצוק"ל

הוא 'רואה'. ברור שימים אלה אינם ימי התרפות, הן מפאת עצמותם והן מפאת היותם לפני בין הזמנים, אך בכל זאת צריך להתאמץ להרגיש כמה כואב לנו שאנו רחוקים.

מה שהיה בביהמ"ק יחידים בני דעה יכולים לזכות גם עכשיו. הרי אדם יכול להגיע בחייו לא רק למאמין גדול, אלא לראות את הקב"ה. כשרבי ישראל סלנטר ראה את החפץ חיים הוא אמר: שהאברך הזה אינו מאמין

'לעם ישראל לא מתאים לחטא'

בין המצרים מזכיר לנו עד כמה החטאים שלנו גרמו לאסונות נוראים, אנו מבינים ונזכרים, איך המצב שלנו היום ואיך הוא היה נראה כשהיה לנו ביהמ"ק, המעלה של ביהמ"ק היתה לא רק בירושלים, אלא כל הדרגה והמהות של כלל ישראל היתה אחרת, השכינה היתה בתוכנו ומצבנו ברוחניות היה גבוה ונעלה לאין ערוך ממצבנו כעת.

כתוב בחז"ל (מדרש איכה פ"א נ"ח) חטאו בכפלים, דְּכָתִיב: "חַטָּא חַטָּאָה וְיִרְשָׁלַיִם". וְלָקָו בְּכַפְלָיִם, דְּכָתִיב: "כִּי לָקַחָה מִיַּד ה' כְּפָלַיִם כָּל חַטְאֵיהֶּן". וּמִתְחַמְּמִים בְּכַפְלָיִם, דְּכָתִיב: "נִחְמָו נִחְמָו עִמִּי יִאמְרוּ אֲלֵהֶם".

מפרש המהר"ל (נצי"פ פמ"ט) חטאה בכפליים - לעם ישראל לא מתאים לחטא, הם אינם ככל הגויים, שהחטאים הם חלק מהם, אבל אצל ישראל, כשהם חוטאים הרי הגנות שבה היא כפליים מכל אחרים שחטאו.

לקו בכפליים - בצרות למעלה מדרך הטבע, מה שאף אומה ולשון לא קבלו כך, נשים רחמניות בשלו בשר לדיהן, על אף אומה שמענו שסבלו כה נורא. רואים מכאן עד כמה זה חמור כלפי מעלה שישראל חוטאים.

ולעתיד לבוא נתנחם אי"ה בכפלים, מה שאין אנו יכולים כלל לשער עד כמה תהא הנחמה. כיון שימים אלו הם מחד גיסא ימי תביעה על כלל ישראל, ומאידך ימים שיהפכו בקרוב לימי נחמה, יש שלמדו מכך שיימים אלו מסוגלים מאוד לחזור בתשובה.

מוסיף המהר"ל, שמלבד שאין לנו ביהמ"ק, הלא כל עם כל ישראל התפזר, ודרך העולם שכל אומה צריכה להיות בארצה, תחת שלטון עצמי, ושכולה תהיה יחד. עם ישראל לקה בשלושתם, גלה מארצו, הוא תחת שלטון אחרים והוא גם לא יחדיו! לכן בפרט בעת כזו שהיא עת צרה, אנתנו צריכים לעזור לעם ישראל גם בתפילות וגם בריבוי לימוד תורתנו הקדושה. הקב"ה מצדו מצפה ומוכן לעזור לנו. לתקן.

'מעוות לא יוכל לתקן'

הקב"ה מצפה שנושב בתשובה שלימה, שלא נסתפק בקצת חיזוק, אלא שעבודת ה' שלנו תהיה מרכז חיינו וכל שאיפתנו, וכמו שאומרים ודבקו במצוותך, שכל הזמן נחשוב איך לעשות מצוה כרוגע, עכשיו ללמוד, כעת להתפלל, כעת לעסוק בגמילות חסדים. לאכול כדי שיהיה כח ללמוד - ודבקו במצוותך. ואף הלימוד שלנו שהוא "ותלמוד תורה כנגד כולם" - שלא יהיה סתם כי נעים ללמוד, אלא שזוהי עבודת ה'.

לכן בין יתר הדברים הגדולים המוטלים עלינו, כל אחד יתכנן לעצמו לנצל את בין הזמנים. כתוב "מעוות לא יוכל לתקון" זהו מי שביטל ק"ש של שחרית או תפילה (תגיגה ט' ע"ב), אפי פעם אחת זה כבר מעוות וגו' ואפי' באונס כגון שלמד בלילה מאוחר, כל שכן אם אחד לכתחילה משער שלא יקרא ק"ש. הרי ביטול תורה חמור מכל העבירות, לכתחילה לתכנן שבועות שלמים בלי ללמוד, אין לשער שזה מעוות לא יוכל לתקן.

'לרצות את קרבת ה'

המצב של ביהמ"ק זה מצב של ועשו לי מקדש ושכנתו בתוכם - שה' שוכן בתוכנו, אע"פ שמצד עצמו מלאה כל הארץ כבודו, אבל ביחס אלינו מה שאנחנו מרגישים, מקבלים - הקב"ה נמצא בנו, ועכשיו שהשכינה נסתלקה והקב"ה נתרחק, תפקידנו להראות שרוצים את קרבתו, מלבד מה שאנו מתפללים לבנין ביהמ"ק, אולם התפקיד שלנו להרגיש שאנו רוצים כל היום את קרבת ה'.

אחז"ל" כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה ביהמ"ק בימיו. נדמה שהכוונה היא, שכמו שבביהמ"ק היה גילוי כבוד ה' כך מי שיש בו דעה גם הוא יזכה לגילוי כבוד ה', ומעין

מישנת המעשה

מעשים נחמדים

שאלו שרופה באש הרב עודד שבזי

מתחוללת בלילה, אחריתה מי ישרנה...

"אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני"

הנזק הגשמי לבית גדול עד למאוד, האש כילתה את כל הרכוש עד בלתי השאר לו שריד.

רבים השואלים איך ייתכן שאנו נותרנו שלווים ומחוייכים?

ראשית, הכאב גדול מאוד, אך מקובלני ממו"ר הגה"צ אברהם עמרם קורן זצוק"ל שהשקנו ממעיין האמונה וחי עולם נטע בתוכינו בשיחותיו ובאמרי פיו, ובהנהגותיו ראינו במשך שנים איך היה מבטל ענייני עוה"ז ומייקר כל דבר רוחני ובפרט כשנוגע לכבוד שמים. גם בימי חורפי מו"ר אבא זיע"א היה אומר כי דמעותיו של האדם צריכות להיות על נכסי עוה"ב ומה שלא ייקח עימו מה ייתן ומה יוסיף לו.

וזאת למודעי כי לא איש דברים אנוכי ואיני מתיימר לדבר מוסר, ומה שהנני כותב הלואי ואזכה בעצמי להתחזק מזה.

לאחר שחמת האש שככה עמדתי אל מול ההרסות, ברגעים ספורים לא נותר כלום, לא נכסים ולא ממון, לא כבוד ולא זיכרון, אסף ה' את חרפתי... ואיוותר אנוכי לבדי עם ה' יתברך שמו...

"צדיק הוא ה' כי פיהו מריתני..."

"עליך נסמכתי מבטן, ממעי אימי אתה גוזי, בך תהילתי תמיד" (זהו הפסוק של שמי)

והדברים פשוטים ונהירים לכל בר אוריין כי כל דעביד רחמנא לטב עביד ורק צריך עיניים לראות ולב להבין.

רצוני יתברך של אבינו שבשמים שנראה כמה ניסים חולל לנו, וכמה חסדים יטיב עימנו, ובמקום אשר נשקע בכוס של יגון ואנחה, כוס ישועות אשא ובטם ה' אקרא. וכל יום שעובר רואים בחוש את ידו המלטפת, כמה ישועות וכמה רחמים ועוד חזון למועד בו נפרסם את כל אשר עשה עימנו..

"וימינו תחבקני..."

שפעת חסדיו וגמולו הטוב מכסים על עננת העצבות וקדרות הכאב.

תהילות לאל עליון אשר נותרנו חיים ובריאים ועוד זכינו למחרת להשכים לתפילה, להניח תפילין (אשר שרדו את האש) לענות אמינים, ולומר פסוקי דזמרה, להכריז "ברוך ה' המבורך לעולם ועד..."

"עלינו לשבח לאדון הכל"

איזו זכות זו, כמה אושר יש בעוצמה הזו... שהרי זהו עיקרו של האדם רוח ממללא.. כמה אנשים שוכבים במחלקות רפואה (ה' ישלח להם רפוא'ש) ואינם זוכים לכך.. כמה אנשים לא שרדו שריפות וסכנות רח"ל.

"כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה"

הכו"ח לכבוד התורה ולומדיה ומייחל לישועתו עודד שבזי.

נתבקשתי לפרסם את גודל חסדיו וטוב רחמיו זה אבינו שבשמים, ויהי בעלות המנחה והבית היה למאכלת אש ביום חמישי ער"ח מנחם אב שנה זו.

"אוחילה לא-ל אחלה פניו אשאלה ממנו מענה לשון"

שהיו דברי אלה הנכתבים כאן, עושים נחת רוח לפניו ויתגדל ויתקדש שמו בעולם.

יום חמישי, בבית נחו בשעת הצהריים רעייתי, הבת, הנכדים, והבן שחזר מהישיבה.

הבת ניגשה לכיוון המטבח כשלתע ראתה להבות אש ועשן שחור מיתמר מעלה. מיד הזעיקה את אמה וביחד עוררו את כל בני הבית ופתחו במנוסה החוצה.

מחזית הקידמית של הבית לא ניתן היה לצאת, כיוון שהלהבות אחזו בכל פינה, מיד פנו אל עבר היציאה האחורית ונסו בבהלה רבה. בזמן מהיר מאוד כ-30 דקות (נדמה היה כנצח) הבית בער כולו, הלהבות ניראו למרחוק ופיצוצים רבים נשמעו בכל האיזור. כשל חשמלי במערכת טעינת הרכב החשמלי גרם לשריפה. בית של 30 שנה נהפך לשממה ב-30 דקות, דקה לשנה... כך גזרה חכמתו יתברך.

"אשר בקהל עם אשר עוזו אביעה רננות בעד מפעליו..."

עשרה ניסים אירעו לבני ביתנו ואלו מניינים:

א. רעייתי הייתה אמורה לצאת להביא את הנכד מהמעון ובחסידי שמים התעכבה בבית מבלי סיבה ולאחר מעשה הכל היה מובן. וח"ו אם הייתה מקדימה לצאת, הכל היה נראה אחרת רח"ל.

ב. הבת הלכה לכיוון המטבח ואז ראתה את האש, אלמלי זאת לא היו מרגישים בני הבית בשריפה הגדולה שהתחוללה בחצר.

ג. הדלת האחורית הייתה למפלט בעת צרה, כיוון שאי אפשר היה לצאת מהכניסה הראשית. לולי היציאה האחורית היה הבית הופך למלכודת אש.

ד. בני הבית נסו בבהלה החוצה וקפצו מהגדר וב"ה לא נפגע אחד מהם.

ה. בחצר הבית היו 4 בלוני גז ובחזית הבית 2 בלונים וב"ה שלא התפוצצו דבר שהיה מגביר מאוד את עוצמת הנזק והסכנה.

ו. אחד מהנכדים שיחק בחצר הקידמית (מוקד האש) וכמה דקות לפני פרוץ השריפה החליט להיכנס הביתה מבלי סיבה.

ז. האש ליחכה בתוך הבית ועוצמת החום הייתה רבה, למרות זאת כל מזוזות הבית נותרו שלמות.

ח. התפילין ספרי הקודש, המגילות, עמדת הלימוד עם הספרים, נותרו שלמים למרות שהשריפה כילתה חפצים אחרים סביב.

ט. תמונות הרבנים נותרו שלמות על הקיר דבר שחולל קידוש שם שמים עצום (הכבאים חילו דמעות ממראה זה).

י. השריפה הייתה בעיצומו של יום, לו הייתה

לעי"נ נשמת מו"ר הגה"צ אברהם עמרם בן לאה זצוק"ל | מו"ר אבא ראובן בן יפת זצ"ל | לש"ק ישראל דוד חי בן רויטל | מאיר יעקב בן רבקה | לרפוא'ש הרב משה פרידמן | חיים נתנאל בן דוד | רפאל בן דוד | הדס בת מלכה | טליה בת יעפת | אברהם בן אסתר אורלי

אל גליל אל גליל אל גליל / אפריר
ארץ הגליל / קמה נפשי לך
הגליל (פיוט אל גליל המפוי)
הקדמה:

בקאצק אמרו שלכן נקרא חודש
אב' כי בו נחרב הבית והתנמה
היחידה היא התורה"ק על כ"ב
אותיותיה, וגם פרקי איכה לפי
הא"ב, ונקרא אב על"ש הא"ב.
ניגע בקליפת אגוז בענינים
לביה"ז בסדר הא"ב.

א. אבטיח

יש להסתפק כששולבו במשקה
אם חייבים בנט"י שהרי הפרי
לא טובל אלא הקליפה. ובודאי
שם קליף פטור אבל באוכלו
ואוחז הקליפה בידו, והדבר
מצוי כגון שיצא מהים וידיו
רטובות ולא הצליח להתגבר על
הצבעה המפתה של אבטיח קר
עסיסי ומתוק, וידיו מרטיבות
את הקליפה אם חייב בנט"י.
והגדון וההטילה בגלל
המשקה או בגלל האוכל
שנטמא ע"י, דאם בגלל המשקה
פטור דאינו אוכלו, אבל אם
בגלל טומאת הפרי, הרי הפרי
נטמא ע"י שומר הפרי, ויתחייב.
ובא"א (בוטשאטש) פסקי: "אם
מטבל העוקץ או קליפת הפרי
או שאר חלקי הפרי שאין רגילים
לאוכלו אין חיוב בנט"י".

ב. בריכה

שמעתי מהגר"א דינו, ששיטת
מרו הגרא"ש שאין חובה
ללמד בניו לשחות כי אין
לכ' סכנה ואדרבה נכנסים
ליים ומכניסים עצמם בסכנת
תְּעִיבֹת (כששון), אבל למון
הגרנ"ק החיוב לא קעקע מעולם.

ג. גיפורה

על פיל וקוף כתוב בדרך משנה
הבריות וג'רפה?
בס' מקור חיים לבעל החי'
(קיצוץ) משנות וכוונת פילת חמשת
רגליים, ומדוונמה שנתן שמע
דוקא חיה שמשונה מחברותיה
ולא משונה ממיינס אחרים.

ובמאיר (ברכות נח) שדוקא פיל
וקוף וקייפו כי זדמים לבנ"א,
וא"כ גירפה לא.

בסדר הדורות (אלף התקל"ג) מביא,
שדור הפלגה הפכו לקופים
ופילים, ובפי' מלא"ש (כלאים ה,
1) מביא דבזמן המבול נפרע
הקב"ה מן האנשים והפכו
לקופים ופילים, הקוף דומה
לאדם ופיל מבין לשון בנ"א ע"כ.
ובהל"ש (ברכות רצ) כתב שעל
חיות משונות יש לברך, וע"כ
כדאי בגנחות ללכת ראשית
לקופים ולכין בברכה על שאר
החיות.

ד. דאצה

לתמהים מה פי' מילה זו, זו מילה
רוסית שתרגומה בית העומד
לשימוש רק בעונות נופש וכדו',
הקרוי אצל צדיקים 'בית הקיץ'.
ה. הורים

אחד מגדו"ה אמר לתלמידיו
ללמוד הלכות כבוד אב ואם לפני
ביה"ח מדין שאילין ודורשין,
יגש אליו תלמיד ושאל מדוע
לא ילמדו ענינים שנוגעים גם
בוה"ו ולא רק בזמן הבית...
ומאידך מובא מהח"ט שאמר
שלא יכבד על בניו כי מצוה זו
גדולה וחמורה, (רק אל תתנו לבניכם

לקרא מאמר זה...
1. וילה

משפחות המתרחקות בוילה
אחת וכו"א אוכלת לעצמה (היה
בצמחים אלא שיה לא באתו ו.) יעשו
ערובי חצירות, כמובן כשלא
חסרות מחיצות חיצוניות.

ז. זוזים

ימים אלו עולים לזוזים רבים.
אכן אם הוא מכלכל את צעדיו
וכל מעשיו בביה"ז כדי לשבח
את תלמוד בניו בישיבה הר"ז

בכלל הוצאות בניו לת"ת.
והג"ד גדליה נדל (מבא בדרך שיחה
ח"ב תא) שאם מוציא כספו על
הבלים ורק הוצאות בניו לת"ת
רוצה שיהיה ע"ח הקב"ה זה לא
יתכן.

ח. חיפה

אסור לבקר בגנים הבהאיים
משום ע"ז, ויש לזון אם הרואה
צריך לברך "ברוך שנתן ארץ
אפיים לעובדי רצונו" (ברכות נו:
א"ח רכז) ובחיפה הוא רק קבר
מייסד הכת ולא המקדש, ומ"מ
נחשב לכית תיפלה.

אמנם יסוד אמונתם מהאיסלם
ויה"א דאי"ז ע"ז, אכן להר"ן גם
הישמעאלים עובדי ע"ז, וכן
מסיק בדברי יציב (א"ח נח). אלא
הבהאיים מתפללים לכיוון
עכו וא"כ מייחסים חשיבות
זה לכא' יותר משעש ע"ז, וכן
סוגדים לטיפוח היופי וא"כ
כמה סיבות הם לומר שזה ע"ז.
ובודאי יש להזהר מליהנות
מהם, ויברך בלי שו"מ.

ט. טבריה

בגמרא כ' טובה ראייתה ופרש"י
שיש לה אור יפה (אולי הכוונה אורי
נקי, כי חם שם), ובכפתור ופרח
מביא שמשם עתידין להגאל,
ואמנם מרנא הגר"א לאפיאן
אמר שמישיח יתחיל ביש'
פכ"ה, אבל יתכן שאחרי כביש
6 המרחק בין כ"ח לטבריה
התקצר ויהיה זה באותה דרך. (או
שיתחיל מריש"ת ה"ל).

י. ישיבת בחור

הגר"י קמניצקי מזהיר לעולם
אסור לבחורים לשכוח כי עיני
הכל נשאות אליהם והיותם
בחורי ישיבה נמצאים הם
תחת בחינה מדוקדקת הדעה
שתגבש במוחם של אנשים
לאור הנהגותם עשויה לעצב
את גישתם הכללית לתורה,
לכן גם כאשר לא הקפידו על
תפילה קבוע במסגרת הישיבה
עליהם להקפיד ע"ז בהיותם
בבית הוריהם. כדי שלא יעוררו
מחשבות שליליות על בחורי
הישיבות.

ובפרט במקומות נופש.

כ. כינרת

בבמד"ד (ט) באר מרים נגזו
בכינרת, וביק"ד (כג) בארה של
מרים כל מי שעולה על ראש
הישימון ורואה כמין כברה
סגנה בים טבריה זוהי באר
מרים, ואילו בשבת (הג) אל יעלה
לראש הכרמל ויצפה ויראה כמין
כברה בים, ואין יראה מהכרמל
את הכינרת, ולכא' ע"כ שזה
בים התיכון.
ובר"ד (ביק"ד) כ' שבגמ' צ"ל
יעלה על הישימון, ועל בס'
טבור הארץ להגר"מ קלירס
צ"ל שא"צ לתקן כי חז"ל קראו

לישימון כרמל, ע"ש באורך.
ל. לשה"ר

יש להזהר ביותר מלה"ר בימים
אלו.
מרנא הגר"א לאפיאן נסע עם
אחד הבחורים באוטובוס ושאלו
מדוע נקרא הגר"ב זילבר בנימין
הצדיק ענה הבחור כי הוא נזהר
מלה"ר אמר הגר"א א"כ מוצדק
כינוי זה.

מ. מקוה האר"י

מעשה בבחור מיש' בית
התלמוד בארה"ב שחזר מביקור
בא"י וסיפר ללהבות לחבריו
על מסעותיו וביניהם שטבל
במקוה האר"י ושמוקבל בא"י
שמי שטובל שם לא מת בלא
השבוה שמע זאת אחד מרה"י
והפטיר אחריו "אתה כבר תחיה
לעולם..."

נ. נקיון א"י

כתובות קיב. ר' חנינא מתקן
מתקליה רש"י, משה ומתקן
מכשולי העיר מחמת חביבת
הארץ שהיתה חביבה עליו
ומחזר שלא יצא שם רע על
הדרכים.
ע"כ שמוער על נקיון הדרכים
והאתרים ולא נתלונן על

ס. סוסים

לסוסתי ברכיב פרעה דימיתך,
נגמ' יש (ב"ב ע"ז) שלנשים יש
מרכבה מיוחדת ברכיבה על
סוסים, כי אין דרכם לרכב
על חמור משום צניעות. ובס'
קרינא דאגרתא (ב מד) כ' אין
להתיר אלא בדרך שאין תחבורה
אחרת. לכן מורה הריב"ב את
אשתו על חמור וכ"כ על רבקה
ועל אביגיל ועוד, וצ"ל שבגדים
רחבים מאד מותר. (אכן יעצב שיביה
על סוס אינה בריאה לאשה כ"כ).

ע. עצמות

בתקופת הילומדים המסגרת
שומרת אבל בביה"ז הבחור
קובע את חינוכו והתנהגותו,
והגר"י קמניצקי רצמ עה"פ עץ
השדה שכמו שאין שני עצים
צומחים באופן זהה כך לא ניתן
לאלף שני בחורים לצמוח בדרך
שוה וביה"ז הדוכ להזדמנות
לתור אחר דרכו האישית
בלמוד.

פ. פסח

הקוד של מוצרים שנאפו
לאח"פ הוא 2114. ומדוע
נזקקנו לכך, כ"כ ביישובים

המרוחקים האהובים על
הנופשים אין כ"כ תחלופת
מוצרים בחנותיו.

צ. צפת

נכדי זקני צפת עליהם לברך
'ברוך עשעה לי נס' (אם זקניהם
נצלו...) אך לא בשו"מ מפני שרבו
הספיקות.
וא"ת אין נברך על נס של
לאחרים, וי"ל בס' עליית אליהו
מביא שהגר"ח מוואלוז'ין ברך
עשעה לי נס ליד גשר שסבתא
של הגר"א עברה שם עם בתה
אם הגר"א שנפלה למים וניצלה
בנס ואלולא שניצולה איך יזכה
לרב כהגר"א. כ"ש זקניו.

ק. קארו

שמעתי ממור"ד הגרא"מ
קירשנבוים שליט"א שהנה
השו"ע קבור בביה"ק בצפת
סמוך לאר"י ולקבר האר"י באים
אלפים ורובבות ולשו"ע מעטים.
והלא מחוברים אנו הרבה יותר
לתורתו של השו"ע מאשר
לתורת האר"י.

אכן נראה שמקומות מסויימים
תקבלו כמסוגלים לתפילה
ותקבר הרשב"י, שהתקבל יותר
מקברי תנאים אחרים וכו' ומי

חסרון הרגש האבילות בזמן הזה
הרב אברהם עמוס • קהילת ביהמ"ד 'קול שמחה'

הנבראים, כאשר האדם מתרחק מה' הרי הוא גורם ריחוק,
גלות, שהשכינה אינה בגילוי עוד כאן בעולם הזה. וידועים
דברי האלשיך ה'ק' על הפס', 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם',
שעניינו שישירה הוא יתברך שכנינו בתוך כל אחד ואחד מהם.
וכן מבאר הנפש החיים (שער א' פ"ד), שעניין האדם הוא היותו
מכוון כנגד כל חלקי הקדש והמקדש, וכל איבר ואיבר פרטי
באדם הרי הוא כנגד מקום אחר שבבית המקדש, כאשר מפרט
שם. ומוסיף לבאר, שהנה הכתוב (שמות כה, ח' - ט') אומר,
'ועשו לי מקדש...שכל אשר אני מראה אותך...וכן תעשו', ודרשו
חז"ל (סנהדרין טז), שכן תעשו לדורות, ולכאורה קשה, מה
שייר לצוות על בניית המקדש לדורות, הרי דאי שאין ציווי
לכנות את בית המקדש בכל דור ודור מחדש.

אלא מבאר הנפש החיים, שציווי זה נאמר על האדם עצמו,
שבכל דור ודור מצווה האדם להכין את עצמו שיהיה ראוי
להשראת השכינה. וזה לשונו שם, "אל תחשבו שתכלית כוונתי
הוא עשיית המקדש החיצוני, אלא תדעו שכל תכלית רצוני
בתבנית המשכן וכל כליו רק לרמז לכם שממנו תראו וכן תעשו
אתם את עצמכם, שתהיו אתם במעשיכם הרצויים כתבנית
המשכן וכליו, כולם קדושים ראויים ומוכנים להשרות שכינתי
בתוכם ממש, זהו 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם' דייקא,
שכל אשר אני מראה את תבנית המשכן וכו', תכלית כוונתי
שכן תעשו את עצמכם." עכ"ל.

נמצא לפי האמור, שעיקר העבודה בימים קדושים אלו, היא
לחפש ולחקור אחר שלימות הנפש, כל אחד קודש בנגעי ביתו,
הרי היא נשמתו, לברר ולתקן כל פגם וקלקול, שבזה גופא הוא
שבונה את הבית מחדש ומשרה השכינה הקדושה בתוך כלל
ישראל, וכמו שכתב הנפש החיים (שער א' ריש פ"ד), 'זאת
תורת האדם, כל איש ישראל, אל יאמר בלבו ח"ו כי מה אני ומה
חיי לפעול במעשי שפלים שום עניין בעולם. אמנם יבין וידע
ויקבע בעולמו שכל פרטי מעשיו ודבוריו ואמנם שבושותיו
כל עת ורגע לא אתבאידו ח"ו ומה רבו מעשיו ומאוד גדלו ורמו,
שכל אחת עולה כפי שרשה לפעול פעולתה בגבהי מרומים
בעולמות וצפחות האורות העליונים.' עכ"ל.

ועבודה זו, ודאי שייכת לכל אחד ואחד, וכל אחד קרוב לה
ושייך לה, אף אם הוא רחוק מאוד מזמן החרבן וחסר הרגש
בעניין חרבן הבית עצמו, אבל חרבנו הפרטי הרי קרוב לכל
אדם, שלב יודע מרת נפשו, וזה בניין הבית הרצוי והנכסף.

כה דברי הצעיר, קטן דמן חבראי

המחיקה 054-8468706